

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til fru Anne Birgitte Lundholt. Det, jeg kritiserer, er, når man stiller sig op her og siger, at der er 800.000 eller 1 million mennesker på forskellige offentlige ydelser, og dem skal vi have skåret ned til et mindre antal.

Så er det, man kaster den der generelle diskussion ud. Jeg erkender, at der er flere af de forslag, som er nævnt her, som bestemt også er sympatiske for mig. Jeg har bl.a. været med til at kæmpe for, at sindslidende kan komme på arbejdsmarkedet. Det kræver så også, at arbejdsmarkedet vil modtage dem; at virksomhederne faktisk har det sociale ansvar, som jeg håber de har.

Men det er den generalisering af velfærdsdiskussionen, som sker, og som sker i det offentlige, hvor man bare siger: Nu skal vi have en fornyelse; nu skal vi det ene og det andet. Den er med til at skabe frygt. Og det er meget, meget sjældent, man går ud og siger, om det er efterlønnen, man er efter, eller om det er førtidspensionen, man er efter. Jeg ved godt, at fru Anne Birgitte Lundholt nikker til efterlønnen. Så ved vælgerne jo i hvert fald, hvad de har at rette sig efter.

Men igen må vi ved en lang række af de ting spørge om, hvad det er konkret, man går efter, i stedet for denne abstrakte diskussion, der kun er med til at sprede skræk og rædsel blandt folk. Det er dét, jeg beder om, at man lægger mærke til, at det er konkrete mennesker i nogle konkrete situationer, og jeg synes som sagt, at overgangsydelsesdiskussionen er et af skræmmeksemplerne på det.

Så vil jeg godt sige til hr. Thulesen Dahl, at hvis de andre vil længere på en række af de områder, hvor de danske forbehold er, må den danske politik koncentrere sig om at finde den forbindelse, der er imellem Danmark og de andre. Lad os tage ØMU'en. Det drejer sig selvfølgelig om, at de andre kan køre videre i 3. fase, og når de andre har gjort det, må vi finde muligheden for at få en kontakt mellem den danske økonomi og ØMU'en på et fornuftigt område. Hvis ikke det kan lade sig gøre, må Folketinget gå tilbage og sige: Det kunne altså ikke lade sig gøre; så må vi have en folkeafstemning om ophævelse af det danske forbehold. Og sådan er det også på de andre områder. Det er min opfattelse, at man for hvert eneste forbehold må vurdere: Kan vi skabe en korridor til de andre, der gør, at vi kan opretholde forbeholdet, og så lade

de andre gå videre? Og kan vi ikke det, må man i ærlighed gå tilbage og sige: Det kunne vi ikke. Derfor skal man altså have en ny folkeafstemning.

Nu forstår jeg, at hr. Thulesen Dahl spørger om den generelle folkeafstemning om en ny traktat. Da er det vores opfattelse, at hvis der sker ændringer i stemmevægte, hvis der sker ændringer i Europa-Parlamentets styrke osv., skal der være en folkeafstemning.

Det er også vores opfattelse, at folkeafstemningerne om forbeholdene ikke skal blandes sammen med den generelle folkeafstemning; det skal være separate afstemninger. Og det gør vi ikke så meget af hensyn til forbeholdene, men det gør vi af hensyn til resten af Europa, hvor det vil være synd, at deres traktat faldt på grund af en dansk folkeafstemning, der i virkeligheden handlede om et dansk forbehold i stedet for om den generelle traktat. Så altså en selvstændig afstemning om traktaten inklusive forbehold og derefter stillingtagen til, om de danske forbehold kan opretholdes.

Det er den melding, jeg kan give. Jeg håber, hr. Thulesen Dahl er tilfreds, for jeg mener faktisk, den er ganske klar.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ved afslutningen på dette folketingsår må det jo desværre konstateres, at regeringen på alt for mange områder har begået fejl. Der er snart ikke den minister, der ikke har været inddraget i en eller anden form for sag, der har lugtet lidt af skandale, og derfor forstår man jo egentlig godt, hvis der er vælgere, der er grundigt trætte af politikerne.

Desværre er det næsten ligegyldigt, hvordan ministre eller embedsmænd skalter og valter med skatteborgernes midler. For oppositionen her på Christiansborg er desværre i forbavsende grad svag og tandløs. Dele af oppositionen har fredet regeringen i en sådan grad, at det nærmer sig det fornærmelige. Tænk bare på sagen om salget af de københavnske ejendomme til spotpris, hvor Det Konservative Folkeparti på utrolig ynkelig vis ændrede stemmeafgivning i Finansudvalget, fordi det var partiet magtpåliggende at støtte regeringen uanset sagens meget, meget betænkelige indhold. Ejendomssagen gav måske det bedste bevis på, at regeringen har fået gode venner langt ind i oppositionen. Hvad Det Konservative Folkeparti har fået for støtten, ser jo ikke ud af så meget.